

UIT PERZIË.
Wij brengen onzen lezers op deze pagina een serie hoogst-interessante foto's van de Perzen en hun eigenaardig volksleven. — Hierboven ziet men een Perzisch knaapje in volkskleederdracht.

. . . . Hij zou zich wel eens willen vergewissen, òf hij dezelfde was van toen ; hij zou zich wil en herkennen in dien ander, in dien schitterenden acteur van voorheen ; hij zou willen genieten van den aanblik van zijn eigen spel ; zich opnieuw terugwanen in den schoonen, schitterenden tijd, den droom van zijn glorie opnieuw beleven, en weer zoo gelukkig zijn . . . .

Dien avond rijdt de knecht hem naar den Chaussée d'Antan. Het wagentje wordt in de vestiaire gestald, en de invalide laat zich door zijn knecht en eenige bedienden van het bioscooptheater bovenbrengen.

Het is nog wat vroeg ; Magonal heeft geen lust, nu al in de zaal te gaan, en laat zich in de schitterend verlichte vestibule op een bank neerzetten, om daar een sigaret te rooken en te genieten van de binnenkomende bezoekers, die woelige en bonte menigte, die voor den toeschouwer vaak zoo interessant is. Maar heel weinig menschen komen dit portaal door ; de menigte, door de middenpoort binnentrekkend, gaat achter roodfluweelen gordijnen langs hem henen door een middengang naar de zaal. Hij hoort hen fluisteren, lachen, stappen, schuifelen, maar hij bespeurt er geen een van. Bij het gespannen rondzien, bemerkt hij vlak bij zich een spiegel, en daarin kijkend, komt als een smartelijke vermaning zijn spiegelbeeld hem ontstellen. Het is eigenlijk de eerste keer, dat hij zich weer ten voeten uit ziet. Het scheeve gezicht, waarom de kinband dwars gewonden is als een zwachtel, die de deelen ervan bij elkaar houdt. Het poovere, smalle pak plaid, ter plaatse waar eens zijn beenen waren. En een droefheid grijpt hem aan. Hij heeft de sensatie of hij daar ineens in een verschrikkelijke werkelijkheid wordt neergeslingerd.

Hij bijt zich op de lippen, doch de gekwetste spieren ontlokken hem een kreet van pijn. Hij vermant zich weer. „Sterk zijn, sterk zijn", spreekt hij zichzelf toe.

En in schijn rustig, laat hij zich door de bedienden in een fauteuil van de baignoires zetten.

Uit de diepte vóór het projectievlak klinkt melancholisch vioolspel, en dat blijft wanneer de handeling begint, deze ook begeleiden.

Tot in de ziel gegrepen, ziet de invalide het schoone, schitterende verleden daar voor hem afrollen. Hij herkent de plaatsen, waar de film is opgenomen ; alle omstandigheden van repetities en opname komen in zijn herinnering terug, zoo frisch of het alles gisteren gebeurd was ; hij herkent de spelers der kleine rollen, en ineens . . . daar ziet hij den schitterenden Murat verschijnen in zijn prachtige uniform, het schoone, fiere gelaat opgeheven, het machtige lichaam omspannen door de met goud bestikten attila, de krachtige welgeronde beenen in een witleeren rijbroek en blinkende kaplaarzen, snel en gespierd in hun bewegingen. En uit die heele persoonlijkheid spreekt zoo'n majestueuze fierheid, de superbe uniform wordt zoo schitterend gedragen, het mooie, mannelijke gelaat is zoo bekoorlijk en indrukwekkend tegelijk, dat het publiek bij het verschijnen van dit filmbeeld een spontaan handgeklap hooren doet.

En in de bewogenheid bemerkt niemand van het opgetogen publiek een luid gesnik, dat uit de baignoires opklinkt, een gesnik, zoo hartverscheurend, dat het een beul ontroerd zou hebben. En als op het eind der eerste acte de lichten weer aanschieten, bespeurt men den armen Magonal, die het omwonden hoofd in beide handen geklemd houdt en als een rampzalige snikt, snikt . . . . of hij zijn hart uitsnikken zal . . . ., om wat voor altijd verloren is.

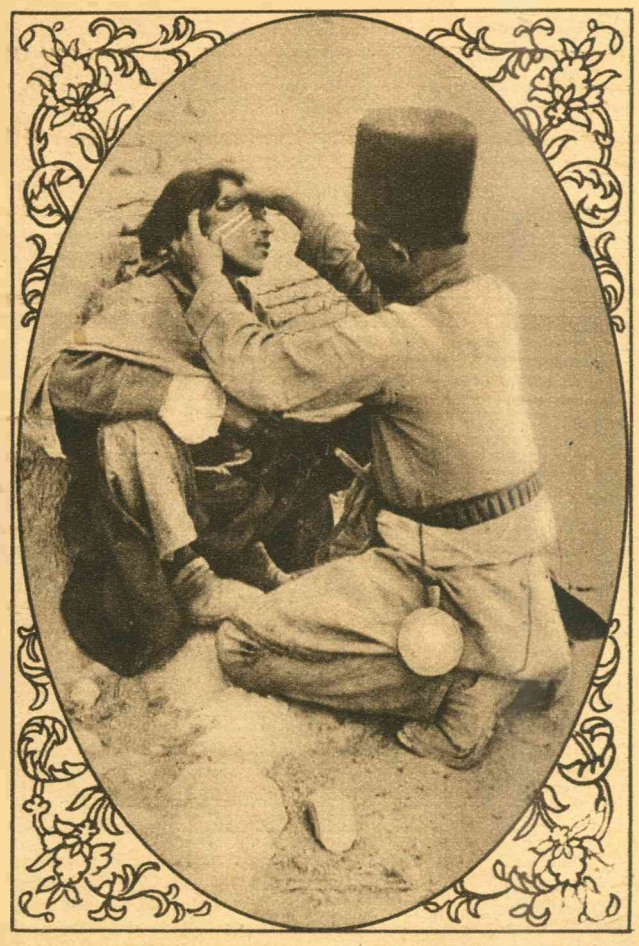
Ph. Dorain.

UIT PERZIË.
Het toedienen van stokslagen op de voetzolen van een misdadiger: een eigenaardige straf in Perzië.

UIT PERZIË.
Perzen tijdens het bid-uur in een Moskee. Zooals men ziet, hebben allen hun muilen uitgetrokken en staan de meesten op kleedjes om den grond niet te verontreinigen.

UIT PERZIË.
Een Perzisch barbier oefent zijn beroep op straat uit.